

รายการอ้างอิง

หนังสือภาษาไทย

จตุทา กุลบุศย์. คำแปลประมวลกฎหมายแพ่งญี่ปุ่น บรรพ 2 หนึ่, 2520 .

จิตติ ดิงศภัทย์. ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์บรรพ 2 มาตรา 354-452 ว่าด้วยมูลหนี้. พิมพ์ครั้งที่ 5. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์เรือนแก้วการพิมพ์, 2526.

จิตติ ดิงศภัทย์ และ ยล ธีรกุล. คำอธิบายประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ บรรพ 2 มาตรา 241 ถึงมาตรา 452, 2503 .

จิต เศรษฐบุตร. หลักกฎหมายแพ่งและพาณิชย์. พิมพ์ครั้งที่ 12 แก้ไขโดย รศ.ดร.ดารافر ดิระวัฒน์ . กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์เดือนตุลา , 2544.

จตุทา กุลบุศย์. คำแปลประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ บรรพ 3 หนึ่, 2520.

ชูชาติ ศิรินิล. คำอธิบายประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ ว่าด้วยคำประกัน จำนำ จำนอง สิทธิยึดหน่วง บริมสิทธิ. กรุงเทพมหานคร: อรุณการพิมพ์, 2530.

ชุมพล จันทราทิพย์. คำอธิบายประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ คำประกัน จำนอง จำนำ. พิมพ์ครั้งที่ 7. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์ธรรมศาสตร์, 2548.

ทวี กสิยพงศ์. ปัญหาล้มละลายในภาคปฏิบัติ. กรุงเทพมหานคร: กรุงสยามการพิมพ์, 2526.

ธานินทร์ กรัยวิเชียร. คำอธิบายประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง, พิมพ์ครั้งที่ 2, เล่ม 2 กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์ชวนพิมพ์, 2521.

บวรศักดิ์ อูวรรณโณ. คำอธิบายประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ว่าด้วยมรดก. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์นิติธรรม, 2548.

บัญญัติ สุชีวะ. คำอธิบายกฎหมายลักษณะทรัพย์. พิมพ์ครั้งที่ 4 . กรุงเทพมหานคร : กรุงสยามพริ้นติ้ง กรู๊ป. 2540.

ปัญญา ถนอมรอด. หนังสือรวมคำบรรยายภาคหนึ่ง สมัยที่ 57. การบรรยายครั้งที่ 7. สำนักพิมพ์โพธิ์สยามจัดพิมพ์โดยสำนักอบรมศึกษากฎหมายแห่งเนติบัณฑิตยสภา, 2547.

ประเสริฐ ตันศิริ. คำอธิบายประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ ว่าด้วยคำประกัน จำนอง จำนำ สิทธิยึดหน่วงและบริมสิทธิ. กรุงเทพมหานคร: อรุณการพิมพ์, 2530.

ปรียา วิศาลเวทย์และปิยะนุช ไปตะวนิช. เอกสารการสอนชุดวิชากฎหมายพาณิชย์ 3. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพมหานคร: ศรีเมืองการพิมพ์, 2527.

ปรีชา พาณิชวงศ์. คำอธิบายกฎหมายล้มละลาย. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์นิติบรรณการ, 2536

ประชุม โฉมฉาย. หลักกฎหมายโรมันเบื้องต้น. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์เดือนตุลา, 2541.

- ประกาศนียบัตร อวยชัย. ข้อโต้แย้งจากที่ประชุมใหญ่ศาลฎีกา เล่ม 2 หรือฎีกา 100 ปี ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์. กรุงเทพมหานคร : สภาสังคมสงเคราะห์แห่งประเทศไทย, 2536.
- พระยาเทพวิฑูร. ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ บรรพ 2 หนี้ ลักษณะ 1,2509.
- พจน์ ปุษาปาคม. คำอธิบายประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ ว่าด้วยค้ำประกัน จำน่า จำนอง สิทธิยึดหน่วง บริมสิทธิ. พิมพ์ครั้งที่ 2, กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์นิติบรรณการ, 2525.
- ภิญโญ ธีรนิติ. คำอธิบายประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ว่าด้วยค้ำประกัน จำนอง จำน่า. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์ประยูรวงศ์, 2530.
- มานิตย์ จุมปา. ความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับกฎหมาย. พิมพ์ครั้งที่ 6. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2548.
- ถาวร โพธิ์ทอง. คำอธิบายประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ ว่าด้วยประกันด้วยบุคคลและทรัพย์สิน.
- วราพจน์ วิศรุตพิชญ์. คำอธิบายประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ ว่าด้วยมรดก. กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์เดือนตุลา, 2545.
- วิชา มหาคุณ. คำอธิบายกฎหมายล้มละลายฉบับสมบูรณ์. พิมพ์ครั้งที่ 8 . กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์นิติบรรณการ, 2544.
- สหัส สิงหวิริยะ. คำอธิบายประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์บรรพ 3 ว่าด้วยมรดก. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์นิติธรรม, 2545.
- เสนีย์ ปราโมช. ม.ร.ว. ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ว่าด้วยหนี้ เล่ม 1. พิมพ์ครั้งที่ 2 กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์นิติบรรณการ, 2505.
- เสนีย์ ปราโมช. ม.ร.ว. ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ว่าด้วยนิติกรรมและหนี้ เล่ม 2 .ภาคจบ บริบูรณ์. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์ไทยวัฒนาพานิชย์, 2505.
- สุดา วิศรุตพิชญ์. คำอธิบายประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ว่าด้วย ค้ำประกัน จำนอง จำน่า. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์วิญญูชน, 2540.
- สุรพล วิเศษโกสิน. คำอธิบายประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ ค้ำประกัน จำน่า จำนอง สิทธิยึดหน่วง บริมสิทธิ. กรุงเทพมหานคร : อรุณการพิมพ์, 2530.
- โสภณ รัตนากร. คำอธิบายประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ว่าด้วยหนี้. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์นิติบรรณการ, 2547.
- สุขุม ศุภนิตย์. คำอธิบายประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ ลักษณะละเมิด. พิมพ์ครั้งที่ 2 . กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์นิติบรรณการ, 2537.
- สุขุม ศุภนิตย์. คำอธิบายประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ ลักษณะจัดการงานนอกสั่งและลามิควรรได้. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2541.

- จำนำ.กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์แสงสุทธิการพิมพ์,2516.
- เสริม วินิจฉัยกุล. คำอธิบายประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ ลักษณะนิติกรรมและหนี้.
กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์กรมสรรพสามิต,2515.
- หลวงสารกิจปริชา. คำอธิบายกฎหมายลักษณะล้มละลาย. พิมพ์ครั้งที่ 6.กรุงเทพมหานคร :
โรงพิมพ์นำเชียการพิมพ์, 2513.
- จรัส วันดี และสถาพร สถิตยปิยะรัตน์. "ปัญหาที่น่าสนใจ: ผู้รับจ้างหลายรายอยู่ในลำดับ
เดียวกัน" ใน การจดทะเบียนจ้างง พร้อมระเบียบและคำสั่งที่เกี่ยวข้อง. หน้า 156.
กรุงเทพมหานคร : มุพิตการพิมพ์ , 2540.
- โชคดี สิทธิบุรณะ. ฎีกาวิเคราะห์ การรับช่วงสิทธิคำขอรับชำระหนี้ในคดีล้มละลาย. วารสาร
นิติศาสตร์ 29, 4 : 686.
- หลวงสารนัยประสาสน์. พระราชบัญญัติล้มละลาย. บทบัญญัติ เล่ม 13 ตอนที่ 3 กันยายน : หน้า
1204
- เสนอ บุญเกียรติ. มรดก. วารสารนิติศาสตร์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ 2517 : หน้า 15.
- รุณิดา วิรุฬหกุล. การใช้สิทธิตามสัญญารับฝากเงินเป็นหลักประกัน. วิทยานิพนธ์ปริญญา
มหาบัณฑิต ภาควิชานิติศาสตร์ คณะนิติศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2537.
- ศรันย์ พรหมสุรินทร์. ปัญหากฎหมายเกี่ยวกับการรับช่วงสิทธิ. วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต
ภาควิชานิติศาสตร์ คณะนิติศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2533.
- สุจิตรา ชื่นชมชาติ. ปัญหากฎหมายเกี่ยวกับการใช้สิทธิไต่เบี่ยตามกฎหมายตัวเงิน. วิทยานิพนธ์
ปริญญามหาบัณฑิต ภาควิชานิติศาสตร์ คณะนิติศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย,
2541.
- หทัยรัตน์ ถาวรพานิช . สิทธิของเจ้าหนี้มีประกันในการฟื้นฟูกิจการ. วิทยานิพนธ์ปริญญา
มหาบัณฑิต ภาควิชานิติศาสตร์ คณะนิติศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2544.
- เอื้อนมาศ สุขอาบใจ. ปัญหากฎหมายในการบังคับจ้างงอสังหาริมทรัพย์ระหว่างผู้ร่วมให้สินเชื่อ.
วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต ภาควิชานิติศาสตร์ คณะนิติศาสตร์ จุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย, 2537.

ภาษาต่างประเทศ

- Professor Aubrey L. Diamond . LLM. Current Legal Problems 1989. London : Stevens and Sons, 1990.
- Alain A. Levasseur. Precis in Conventional obligations a Civil Code Analysis. Louisiana : The Michie company, 1980.
- Bryan A. Garner. Black's Law Dictionary. 8th edition. Minnesota : Thomson West, 2004.
- David Ibbetson. A Historical Introduction to the Law of Obligations. Oxford: Oxford University press, 1991.
- Geoffrey Samuel and Jac Rinkes. The English Law of obligations : in comparative context, 1991.
- Henry Campbell Black. M.A. , Black's Law Dictionary. 6th ed. West Publishing Co., 1991.
- J.E. de BECKER . Civil Code of Japan. Volume 2 . London: Butterworth & Co., 1909.
- James A. Ballentine. Ballentine's Law Dictionary. 3rd edition. San Francisco : The lawyers Co-Operative Publishing Company, 1969.
- Kenneth Smith and Denis L. Keenan, Mercantile Law. 4th Ed. London: Pitman publishing limited, 1977.
- Loard Halsham of St. Marylebone, Halsbury's Laws of England. 4th Ed. Volume 20. London: Butterworths, 1980.
- Paul Dobson and Clive M. Schmitthoff. Charlesworth's Business Law. 15th edition. London: Sweet & Maxwell LTD., 1991.
- Robert Bradgate and Fidelma White. Commercial law. Oxford : University Press, 2002.
- Sheshire. Fifoot and Furmston's. Law Of Contract. 12th ed. London: Butterworths, 1991.
- <http://www.legis.state.la.us/lss/lss.asp?doc=110115> , 15 Jan 2006

ภาคผนวก

สิทธิไต่เบี่ย

รับช่วงสิทธิ

สิทธิรับชดใช้คืน

<p>มาตรา 76 ถ้าการกระทำตามหน้าที่ของผู้แทนของนิติบุคคลหรือผู้มีอำนาจทำการแทนนิติบุคคล เป็นเหตุให้เกิดความเสียหายแก่บุคคลอื่น นิติบุคคลนั้นต้องรับผิดชอบใช้ค่าสินไหมทดแทนเพื่อความเสียหายนั้น แต่ไม่สูญเสียสิทธิที่จะไต่เบี่ยเอาแก่ผู้ก่อความเสียหาย</p>	<p>มาตรา 226 บุคคลผู้รับช่วงสิทธิของเจ้าหนี้ ชอบที่จะใช้สิทธิทั้งหลายบรรดาที่เจ้าหนี้มีอยู่โดยมูลหนี้ รวมทั้งประกันแห่งหนี้นั้นได้ในนามของตนเอง</p> <p>ช่วงทรัพย์ ได้แก่เอาทรัพย์สินอันหนึ่งเข้าแทนที่ทรัพย์สินอีกอันหนึ่งในฐานะนิติบัญญัติ</p> <p>อย่างเดียวกันกับทรัพย์สินอันก่อน</p>	<p>มาตรา 724 ผู้จำนองใดได้จำนองทรัพย์สินของตนไว้เพื่อประกันหนี้อันบุคคลอื่นจะต้องชำระแล้ว และเข้าชำระหนี้เสียเองแทนลูกหนี้เพื่อจะปิดป้องมิให้ต้องบังคับจำนองท่านว่าผู้จำนองนั้นชอบที่จะได้รับเงินใช้คืนจากลูกหนี้ตามจำนวนที่ตนได้ชำระไป</p> <p>ถ้าว่าต้องบังคับจำนอง ท่านว่าผู้จำนองชอบที่จะได้รับเงินใช้คืนจากลูกหนี้ตามจำนวนซึ่งผู้รับจำนองจะได้รับใช้หนี้จากการบังคับจำนองนั้น</p>
<p>มาตรา 319 ถ้าศาลสั่งให้ลูกหนี้คนที่สามงดเว้นทำการชำระหนี้แล้ว ยังขึ้นชำระหนี้ให้แก่เจ้าหนี้ของตนเองไซ้ ท่านว่าเจ้าหนี้ผู้ที่ยึดทรัพย์จะเรียกให้ลูกหนี้คนที่สามนั้นทำการชำระหนี้อีกให้คุ้มกับความเสียหายอันตนได้รับก็ได้</p> <p>อนึ่ง ข้อความซึ่งกล่าวมาในวรรคข้างต้นนี้หาเป็นข้อขัดขวางในการที่ลูกหนี้คนที่สามจะใช้สิทธิไต่เบี่ยเอาแก่เจ้าหนี้ของตนเองนั้นไม่</p>	<p>มาตรา 227 เมื่อเจ้าหนี้ได้รับค่าสินไหมทดแทนความเสียหายเต็มตามราคาทรัพย์สินหรือสิทธิซึ่งเป็นวัตถุแห่งหนี้แล้ว ท่านว่าลูกหนี้ยอมเข้าสู่ฐานะเป็นผู้รับช่วงสิทธิของเจ้าหนี้อันเกี่ยวกับทรัพย์สินหรือสิทธินั้น ๆ ด้วยอำนาจกฎหมาย</p>	<p>มาตรา 296 ในระหว่างลูกหนี้ร่วมกันทั้งหลายนั้น ท่านว่าต่างคนต่างต้องรับผิดชอบเป็นส่วนเท่า ๆ กัน เว้นแต่จะได้กำหนดไว้เป็นอย่างอื่นถ้าส่วนที่ลูกหนี้ร่วมกันคนใดคนหนึ่งจะพึงชำระหนี้ เป็นอันจะเรียกเอาจากคนนั้นไม่ได้ไซ้ ยังขาดจำนวนอยู่เท่าไร ลูกหนี้คนอื่น ๆ ซึ่งจำต้องออกสวนด้วยนั้นก็ต้องรับใช้ แต่ถ้าลูกหนี้ร่วมกันคนใดเจ้าหนี้ได้ปลดให้หลุดพ้นจากหนี้อันร่วมกันนั้นแล้ว ส่วนที่ลูกหนี้คนนั้นจะพึงต้องชำระหนี้ก็ตกเป็นพับแก่เจ้าหนี้ไป</p>

<p>มาตรา 433 ถ้าความเสียหายเกิดขึ้นเพราะสัตว์ ท่านว่าเจ้าของสัตว์หรือบุคคลผู้รับเลี้ยงรักษาไว้แทนเจ้าของ จำต้องใช้ค่าสินไหมทดแทนให้แก่ฝ่ายที่ต้องเสียหายเพื่อความเสียหายอย่างใด ๆ อันเกิดแต่สัตว์นั้น เว้นแต่จะพิสูจน์ได้ว่าตนได้ใช้ความระมัดระวัง อันสมควรแก่การเลี้ยงการรักษาตามชนิดและวิสัยของสัตว์หรือตามพฤติการณ์อย่างอื่นหรือพิสูจน์ได้ว่าความเสียหายนั้นย่อมจะต้องเกิดมีขึ้นทั้งที่ได้ใช้ความระมัดระวังถึงเพียงนั้น</p> <p>อนึ่ง บุคคลผู้ต้องรับผิดชอบดังกล่าวมาในวรรคต้นนั้น จะใช้สิทธิ <u>ไล่เบียด</u> เอาแก่บุคคลผู้ที่เราหรือยั่วสัตว์นั้นโดยละเมิด หรือเอาแก่เจ้าของสัตว์อื่นอันมาเราหรือยั่วสัตว์นั้น ๆ ก็ได้</p>	<p>มาตรา 229 การ <u>รับช่วงสิทธิ</u> ย่อมมีขึ้นด้วยอำนาจกฎหมาย และยอมสำเร็จเป็นประโยชน์แก่บุคคลดังจะกล่าวต่อไปนี้ คือ</p> <p>(1) บุคคลซึ่งเป็นเจ้าหนี้เอง และมาใช้นี้ให้แก่เจ้าหนี้อีกคนหนึ่งผู้มีสิทธิจะได้รับใช้นี้ก่อนตน เพราะเขามีบุริมสิทธิ หรือมีสิทธิจำนำ จำนวน</p> <p>(2) บุคคลผู้ได้ไปซื้อสิ่งของหรือทรัพย์ใด และเอาเงินราคาซื้อใช้ให้แก่ผู้รับจำนองทรัพย์นั้นเสร็จไป</p> <p>(3) บุคคลผู้มีความผูกพันร่วมกับผู้อื่น หรือเพื่อผู้อื่นในอันจะต้องใช้นี้ มีส่วนได้เสียด้วยในการใช้นี้ และเข้าใช้นี้</p>	<p>มาตรา 426 นายจ้างซึ่งได้ใช้ค่าสินไหมทดแทนให้แก่บุคคลภายนอกเพื่อละเมิดอันถูกจ้างได้ทำนั้น ชอบที่จะได้ <u>ชดใช้</u> จากลูกจ้างนั้น</p> <p>มาตรา 427 บทบัญญัติในมาตราทั้งสองก่อนนั้น ท่านให้ใช้บังคับแก่ตัวการและตัวแทนด้วยโดยอนุโลม</p>
<p>มาตรา 434 ถ้าความเสียหายเกิดขึ้นเพราะเหตุที่โรงเรือน หรือสิ่งปลูกสร้างอย่างอื่นก่อสร้างไว้ชำรุดบกพร่องกีด หรือบำรุงรักษาไม่เพียงพอก็ถือว่าผู้ครองโรงเรือนหรือสิ่งปลูกสร้างนั้น ๆ จำต้องใช้ค่าสินไหมทดแทนแต่ถ้าผู้ครองได้ใช้ความระมัดระวังตามสมควร เพื่อป้องกันมิให้เกิดเสียหายจะนั้นแล้ว ท่านว่าผู้เป็นเจ้าของจำต้องใช้ค่าสินไหมทดแทน</p> <p>บทบัญญัติที่กล่าวมาในวรรคก่อนนั้น ให้ใช้บังคับได้ตลอดถึงความบกพร่องในการ</p>	<p>มาตรา 230 ถ้าในการที่เจ้าหนี้บังคับยึดทรัพย์อันหนึ่งอันใดของลูกหนี้นั้นบุคคลผู้ใดจะต้องเสี่ยงภัยเสียสิทธิในทรัพย์อันนั้นเพราะการบังคับยึดทรัพย์ไซ้ร ท่านว่าบุคคลผู้นั้นมีสิทธิจะเข้าใช้นี้เสียแทนได้ อนึ่งผู้ครองทรัพย์อันหนึ่งอันใดถ้าจะต้องเสี่ยงภัยเสียสิทธิครองทรัพย์นั้นไปเพราะการบังคับยึดทรัพย์ ก็ยอมมี</p>	<p>มาตรา 429 บุคคลใดแม้ไร้ความสามารถเพราะเหตุเป็นผู้เยาว์หรือวิกลจริตก็ยังคงรับผิดชอบในผลที่ตนทำละเมิด บิดามารดาหรือผู้อนุบาลของบุคคลเช่นว่านี้ ย่อมต้องรับผิดร่วมกับเขาด้วย เว้นแต่จะพิสูจน์ได้ว่าตนได้ใช้ความระมัดระวังตามสมควรแก่หน้าที่ดูแลซึ่งทำอยู่นั้น</p>

<p>ปลุกหรือค้าจุนต้นไม้หรือกอไผ่ด้วย</p> <p>ในกรณีที่ถูกกล่าวมาในสองวรรคข้างต้นนั้น ถ้ายังมีผู้อื่นอีกที่ต้องรับผิดชอบในการก่อให้เกิดเสียหายนั้นด้วยไซ้ ท่านว่าผู้ครองหรือเจ้าของจะใช้สิทธิ<u>ไล่เบียด</u>เอาแก่ผู้นั้นก็ได้</p>	<p>สิทธิจะทำได้เช่นเดียวกับที่ว่ามานั้น</p> <p>ถ้าบุคคลภายนอกผู้ใดมาใช้หนี้แทน จนเป็นที่พอใจของเจ้าหนี้แล้วบุคคลผู้นั้นยอมเข้า<u>รับช่วงสิทธิ</u>เรียกร้องของเจ้าหนี้ แต่สิทธิเรียกร้องอันนี้จะบังคับให้เป็นทีเสื่อมเสียแก่เจ้าหนี้หาได้ไม่</p>	<p>มาตรา 430 ครูบาอาจารย์ นายจ้าง หรือบุคคลอื่นซึ่งรับดูแลบุคคลผู้ไร้ความสามารถอยู่เป็นนิตยภัตชั่วคราวก็ดี จำต้องรับผิดชอบร่วมกับผู้ไร้ความสามารถในการละเมิด ซึ่งเขาได้กระทำลงในระหว่างที่อยู่ในความดูแลของตน ถ้าหากพิสูจน์ได้ว่าบุคคลนั้น ๆ มิได้ใช้ความระมัดระวังตามสมควร</p>
<p>มาตรา 693 ผู้ค้าประกันซึ่งได้ชำระหนี้แล้ว ย่อมมีสิทธิที่จะ<u>ไล่เบียด</u>เอาจากลูกหนี้เพื่อต้นเงินกับดอกเบียดและเพื่อการที่ต้องสูญหายหรือเสียหายไปอย่างไร ๆ เพราะการ</p> <p>ค้าประกันนั้น</p> <p>อนึ่ง ผู้ค้าประกันยอมเข้า<u>รับช่วงสิทธิ</u>ของเจ้าหนี้บรรดามีเหนือลูกหนี้ด้วยมาตรา</p>	<p>มาตรา 693 ผู้ค้าประกันซึ่งได้ชำระหนี้แล้ว ย่อมมีสิทธิที่จะ<u>ไล่เบียด</u>เอาจากลูกหนี้เพื่อต้นเงินกับดอกเบียดและเพื่อการที่ต้องสูญหายหรือเสียหายไปอย่างไร ๆ เพราะการการค้าประกันนั้น</p> <p>อนึ่ง ผู้ค้าประกันยอมเข้า<u>รับช่วงสิทธิ</u>ของเจ้าหนี้บรรดามีเหนือลูกหนี้ด้วย</p>	<p>มาตรา 444 ในกรณีทำให้เสียหายแก่ร่างกายหรืออนามัยนั้น ผู้ต้องเสียหายชอบที่จะ<u>ได้ชดใช้</u>ค่าใช้จ่ายอันตนต้องเสียไป และค่าเสียหายเพื่อการที่เสียความสามารถประกอบกิจการงานสิ้นเชิงหรือแต่บางส่วน ทั้งในเวลาปัจจุบันนั้นและในเวลาอนาคตด้วย</p>
<p>มาตรา 409 เมื่อบุคคลผู้หนึ่งผู้ใดซึ่งมิได้เป็นลูกหนี้ได้ชำระหนี้ไปโดยสำคัญผิด เป็นเหตุให้เจ้าหนี้ผู้ทำการโดยสุจริตได้ทำลายหรือลบล้างเสียซึ่งเอกสารอันเป็นพยานหลักฐานแห่งหนี้ก็ดี ยกเลิกหลักประกันเสียก็ดี ล้มสิทธิไปเพราะขาดอายุความก็ดี ท่านว่าเจ้าหนี้ไม่จำเป็นต้องคืนทรัพย์สิน</p> <p>บทบัญญัติที่กล่าวมาในวรรคก่อนนี้ ไม่ขัดขวางต่อการที่บุคคลผู้ได้ชำระหนี้ นั้นจะใช้สิทธิ<u>ไล่เบียด</u>เอาแก่ลูกหนี้และผู้ค้าประกัน ถ้าจะพึงมี</p>	<p>มาตรา 697 ถ้าเพราะการกระทำอย่างใดอย่างหนึ่งของเจ้าหนี้เองเป็นเหตุให้ผู้ค้าประกัน ไม่อาจเข้า<u>รับช่วง</u>ได้ทั้งหมดหรือแต่บางส่วนในสิทธิที่จำนองก็ดี จำนำก็ดี และบุริมสิทธิอันได้ไว้แก่เจ้าหนี้แต่ก่อนหรือในขณะที่ทำสัญญาค้าประกันเพื่อชำระหนี้ นั้นท่านว่าผู้ค้าประกันยอมหลุดพ้นจากความรับผิดชอบเพียงเท่าที่ตนต้องเสียหายเพราะการนั้น</p> <p>มาตรา 734 ถ้าจำนองทรัพย์สินหลายสิ่งเพื่อประกัน</p>	<p>มาตรา 247 ถ้าผู้ทรงสิทธิยึดหน่วงต้องเสียค่าใช้จ่ายไปตามที่จำเป็นเกี่ยวกับทรัพย์สินอันตนยึดหน่วงไว้ นั้นเพียงใด จะเรียกให้เจ้าทรัพย์<u>ชดใช้</u>ให้ก็ได้</p> <p>มาตรา 679 เจ้าสำนักขอที่จะยึดหน่วงเครื่องเดินทางหรือทรัพย์สินอย่างอื่นของคนเดินทางหรือแขกอาศัยอันเอาไว้ในโรงแรม โฮเต็ล หรือสถานที่เช่นนั้นได้จนกว่าจะได้รับใช้เงินบรรดาที่ค้างชำระแก่</p>

	<p>หนึ่งแต่รายหนึ่งรายเดียวและมีได้ระบุลำดับไว้ไซ้ ท่านว่าผู้รับจ้างจะใช้สิทธิของตนบังคับแก่ทรัพย์สินนั้นๆ ทั้งหมดหรือแต่เพียงบางสิ่งก็ได้ แต่ท่านห้ามมิให้ทำเช่นนั้นแก่ทรัพย์สินมากกว่าที่จำเป็น เพื่อใช้หนี้ตามสิทธิแห่งตน</p>	<p>ตน เพื่อการพักอาศัยและการอื่น ๆ อันได้ทำให้แก่คนเดินทาง หรือแขกอาศัยตามที่เขาพึงต้องการนั้น รวมทั้งการขอใช้เงินทั้งหลายที่ได้ออกแทนไปด้วย</p>
<p>มาตรา 695 ผู้ค้าประกันซึ่งละเลยไม่ยกข้อต่อสู้ของลูกหนี้ขึ้นต่อสู้เจ้าหนี้ ท่านว่ายอมสิ้นสิทธิที่จะไล่เบียดเอาแก่ลูกหนี้เพียงเท่าที่ไม่ยกขึ้นเป็นข้อต่อสู้ เว้นแต่จะพิสูจน์ได้ว่าตนมิได้รู้ว่ามีข้อต่อสู้เช่นนั้นและที่ไม่รู้นั้นมีได้เป็นเพราะความผิดของตนด้วย</p>	<p>ถ้าผู้รับจ้างใช้สิทธิของตนบังคับแก่ทรัพย์สินทั้งหมดพร้อมกัน ท่านให้แบ่งภาระแห่งหนี้นั้นกระจายไปตามส่วนราคาแห่งทรัพย์สินนั้นๆ เว้นแต่ในกรณีที่ได้ระบุจำนวนเงินจำนวนไว้ เฉพาะทรัพย์สินแต่ละสิ่ง ๆ เป็นจำนวนเท่าใด ท่านให้แบ่งกระจายไปตามจำนวนเงินจำนวนที่ระบุไว้เฉพาะทรัพย์สินนั้นๆ</p>	<p>มาตรา 1407 ผู้ให้อาศัยไม่จำต้องบำรุงรักษาทรัพย์สินให้อยู่ในความซ่อมแซมอันดี ผู้อาศัยจะเรียกให้ขอใช้ค่าใช้จ่าย ซึ่งได้ออกไปในการทำให้ทรัพย์สินดีขึ้นหาได้ไม่</p>
<p>มาตรา 696 ผู้ค้าประกันไม่มีสิทธิจะไล่เบียดเอาแก่ลูกหนี้ได้ ถ้าว่าตนได้ชำระหนี้แทนไปโดยมิได้บอกลูกหนี้ และลูกหนี้ยังมีความมาชำระหนี้ซ้ำอีก ในกรณีเช่นว่านี้ ผู้ค้าประกันก็ได้แต่เพียงจะฟ้องเจ้าหนี้เพื่อคืนลาภมิควรได้เท่านั้น</p>	<p>แต่ถ้าผู้รับจ้างใช้สิทธิของตน บังคับแก่ทรัพย์สินอันใดอันหนึ่งแต่เพียงสิ่งเดียวไซ้ ผู้รับจ้างจะให้ชำระหนี้อันเป็นส่วนของตนทั้งหมดจากทรัพย์สินอันนั้นก็ได้ ในกรณีเช่นนั้น ท่านให้ถือว่าผู้รับจ้างคนถัดไปโดยลำดับ ย่อมเข้ารับช่วงสิทธิของผู้รับจ้างคนก่อนและจะเข้าบังคับจำนองแทนที่คนก่อนก็ได้แต่</p>	<p>มาตรา 391 เมื่อคู่สัญญาฝ่ายหนึ่งได้ใช้สิทธิเลิกสัญญาแล้ว คู่สัญญาแต่ละฝ่าย จำต้องให้อีกฝ่ายหนึ่งได้กลับคืนสู่ฐานะดังที่เป็นอยู่เดิมแต่ทั้งนี้จะเป็นที่เสื่อมเสียแก่สิทธิของบุคคลภายนอกหาได้ไม่</p>
<p>มาตรา 725 เมื่อบุคคลสองคนหรือกว่านั้นต่างได้จำนองทรัพย์สินแห่งตนเพื่อประกันหนี้แต่รายหนึ่งรายเดียวอันบุคคลอื่นจะต้องชำระและมีได้ระบุลำดับไว้ไซ้ ท่านว่าผู้จำนองซึ่งได้เป็นผู้ชำระหนี้ หรือเป็นเจ้าของทรัพย์สินซึ่งต้องบังคับจำนองนั้นหาสิทธิจะไล่เบียดเอาแก่ผู้จำนองอื่น ๆ ต่อไปไม่ได้</p>		<p>ส่วนเงินอันจะต้องใช้คืนในกรณีดังกล่าวมาในวรรคต้นนั้น ท่านให้บวกดอกเบี้ยเข้าด้วย คิดตั้งแต่เวลาที่ได้รับไว้</p> <p>ส่วนที่เป็นภาระงานอันได้กระทำให้ และเป็นการยอมให้ใช้ทรัพย์สินนั้นการที่จะขอใช้คืนท่านให้ทำได้ด้วยใช้เงินตามควรค่าแห่งการนั้น ๆ หรือถ้าในสัญญาที่กำหนดว่าให้ใช้เงินตอบแทน ก็ให้ใช้ตามนั้น</p>

<p>มาตรา 794 ผู้ทรงประทอนสินค้ามีสิทธิจะ<u>ไต่เบี่ย</u>เอาจำนวนเงินที่ยังค้างชำระนั้น แก่ผู้สลักหลังคนก่อน ๆ ทั้งหมด หรือแต่คนใดคนหนึ่งได้แต่ต้องได้ขายทอดตลาด ภายในเดือนหนึ่งนับแต่วันคัดค้าน</p> <p>อนึ่ง ท่านห้ามมิให้ฟ้อง<u>ไต่เบี่ย</u>เมื่อพ้นเวลาปีหนึ่งนับแต่วันขายทอดตลาด</p>	<p>เพียงเท่าจำนวน ซึ่งผู้รับจำนองคนก่อน จะพึงได้รับจากทรัพย์สินอื่น ๆ ตามบทบัญญัติดังกล่าวมาในวรรคก่อนนั้น</p> <p>มาตรา 880 ถ้าความวินาศภัยนั้นได้เกิดขึ้นเพราะการกระทำของบุคคลภายนอกไซ้ผู้รับประกันได้ใช้ค่าสินไหมทดแทนไปเป็นจำนวนเพียงใด ผู้รับประกันภัย ย่อมเข้า<u>รับช่วงสิทธิ</u>ของผู้เอาประกันภัย และของผู้รับประโยชน์ซึ่งมีต่อบุคคลภายนอกเพียงนั้น</p> <p>ถ้าผู้รับประกันภัย ได้ใช้ค่าสินไหมทดแทนไปแต่เพียงบางส่วนไซ้ ท่านห้ามมิให้ผู้รับประกันภัยนั้น ใช้สิทธิของตนให้เสื่อมเสียสิทธิของผู้เอาประกันภัย หรือผู้รับประโยชน์ในการที่เขาจะเรียกร้องเอาค่าสินไหมทดแทนจากบุคคลภายนอกเพื่อเศษแห่งจำนวนวินาศนั้น</p>	<p>มาตรา 743 ถ้าผู้รับโอนได้ทำให้ทรัพย์สินซึ่งจำนอง เสื่อมราคาลงเพราะการกระทำหรือความประมาท เลินเล่อแห่งตน เป็นเหตุให้เจ้าหนี้ทั้งหลายผู้มีสิทธิ จำนอง หรือบุริมสิทธิเหนือทรัพย์สินนั้นต้องเสียหาย ไซ้ ท่านว่าผู้รับโอนจะต้องรับผิดชอบเพื่อความเสียหาย นั้น อย่างไรก็ตาม อนึ่งผู้รับโอนจะเรียกเอาเงินจำนวนใด ๆ ซึ่งตนได้ออกไปหรือเรียกให้<u>ขาดใช้</u>ค่าใช้จ่ายที่ตน ได้ทำให้ทรัพย์สินดีขึ้นนั้น ท่านว่าหากอาจจะเรียกได้ ไม่เว้นแต่ที่เป็นการทำให้ทรัพย์สินนั้นงอกราคาขึ้น และจะเรียกได้เพียงเท่าจำนวนราคาที่สูงขึ้นเมื่อขายทอดตลาดเท่านั้น</p>
<p>มาตรา 1783 เมื่อแบ่งมรดกแล้ว เจ้าหนี้อาจเรียกให้ทายาทคนใดคนหนึ่งชำระหนี้ได้ เพียงไม่เกินทรัพย์มรดกที่ทายาทคนนั้นได้รับไป ในกรณีเช่นนี้ทายาทคนใดซึ่งได้ ชำระหนี้แก่เจ้าหนี้กองมรดกเกินกว่าส่วนที่ตนจะต้องเฉลี่ยใช้หนี้ ทายาทคนนั้นมีสิทธิ <u>ไต่เบี่ย</u>จากทายาทคนอื่นได้</p>		
<p>ปรัษฎากรมาตรา 111 ถ้าตราสารที่ต้องเสียอากรได้ทำขึ้นนอกจากสยาม ให้เป็น หน้าที่ของผู้ทรงตราสารคนแรกในสยามต้องเสียอากร โดยปิดแสตมป์ครบจำนวน อากรและขีดฆ่าภายใน 30 วัน นับแต่วันที่ได้รับสารนั้น ถ้าไม่ปฏิบัติตามนี้ให้ถือว่า เป็นตราสารที่มีได้ปิดแสตมป์บริบูรณ์</p> <p>ถ้ามิได้ปฏิบัติตามความในวรรคก่อน ผู้ทรงคนใดคนหนึ่งแห่งตราสารต้องเสียอากร โดยปิดแสตมป์ครบจำนวนอากรและขีดฆ่าก่อนแล้วจึงจะยื่นตราสารเพื่อให้จ่ายเงิน</p>		

<p>รับรอง สลักหลังโอนหรือถือเอาประโยชน์ได้</p> <p>ผู้ทรงตราสารคนใดได้ตราสารตามความในมาตรานี้มาไว้ในครอบครองก่อนพันกำหนดที่กล่าวไว้ในวรรคหนึ่ง ผู้ทรงคนนั้นจะเสียอากรโดยปิดแสตมป์ครบจำนวนอากรและขีดฆ่าก็ได้โดยมีสิทธิ<u>ไล่เบียด</u>จากผู้ทรงคนก่อน ๆ</p>		
<p>มาตรา 112 ถ้าตัวเงินที่ยื่นให้ชำระเงินมิได้ปิดแสตมป์บริบูรณ์ ผู้รับตัวจะเสียอากรโดยปิดแสตมป์ครบจำนวนอากรและขีดฆ่า และใช้สิทธิ<u>ไล่เบียด</u>จากผู้มีหน้าที่เสียอากร หรือหักค่าอากรจากเงินที่จะชำระก็ได้</p>		
<p>มาตรา 120 ผู้ใดได้เสียอากรหรือค่าเพิ่มอากรโดยมิใช่เป็นผู้มีหน้าที่เสียผู้นั้นมีสิทธิ<u>ไล่เบียด</u>เอาค่าอากรหรือค่าเพิ่มอากร ซึ่งตนได้เสียไปจากบุคคลผู้มีหน้าที่เสียได้</p>		

<p>พรบ.คุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถ 2535 มาตรา 31 ในกรณีที่มีความเสียหายเกิดขึ้นจากการกระทำของบุคคลภายนอก หรือเกิดขึ้นเพราะความจงใจหรือความประมาท เลินเล่ออย่างร้ายแรงของเจ้าของรถ ผู้ขับขี่รถ ผู้ซึ่งอยู่ในรถ หรือผู้ประสบภัย เมื่อ บริษัทได้จ่ายค่าเสียหายเบื้องต้นหรือค่าสินไหมทดแทนหรือเมื่อสำนักงานกองทุนทดแทนผู้ประสบภัยได้จ่ายค่าเสียหายเบื้องต้นให้แก่ผู้ประสบภัยหรือเมื่อหน่วยงานตามมาตรา 8 (1) (2) (3) หรือเจ้าของรถตามมาตรา 8 (4) ได้จ่ายเงินคืนกองทุนตามมาตรา 32 ไปแล้วเป็นจำนวนเงินเท่าใดให้บริษัทหรือสำนักงานกองทุนทดแทนผู้ประสบภัย หรือหน่วยงานตามมาตรา 8 (1) (2) (3) หรือเจ้าของรถตามมาตรา 8 (4) แล้วแต่กรณี มีสิทธิ <u>ไต่เบี่ย</u>เอาแก่บุคคลดังกล่าวหรือมีสิทธิเรียกให้ผู้ประสบภัยคืนเงินดังกล่าวได้</p> <p>การใช้สิทธิตามวรรคหนึ่ง ต้องกระทำภายในหนึ่งปีนับแต่วันรู้ตัวผู้ซึ่งต้องรับผิดชอบ แต่ทั้งนี้ ต้องไม่เกินห้าปีนับแต่วันที่ได้จ่ายเงินค่าสินไหมทดแทนตามหมวดนี้ให้แก่ผู้ประสบภัย</p>		
<p>พรบ.คุ้มครองแรงงาน 2541 มาตรา 12 ในกรณีที่นายจ้างเป็นผู้รับเหมาช่วง ให้ผู้รับเหมาช่วงถัดขึ้นไปหากมีตลอดสายจนถึงผู้รับเหมาชั้นต้นร่วมรับผิดชอบกับผู้รับเหมาช่วงซึ่งเป็นนายจ้างในค่าจ้าง ค่าล่วงเวลาค่าทำงานในวันหยุด ค่าล่วงเวลาในวันหยุด ค่าชดเชย ค่าชดเชยพิเศษ เงินสะสม เงินสมทบ หรือเงินเพิ่ม</p> <p>ให้ผู้รับเหมาชั้นต้น หรือผู้รับเหมาช่วงตามวรรคหนึ่งมีสิทธิ <u>ไต่เบี่ย</u>เงินที่ได้จ่ายไป</p>		

<p>แล้วตามวรรคหนึ่งคืนจากผู้รับเหมาช่วงซึ่งเป็นนายจ้าง</p>		
<p>พรบ.เงินทดแทน 2537 มาตรา 10 ในกรณีที่นายจ้างซึ่งเป็นผู้รับเหมาช่วงไม่จ่ายเงินทดแทนเงินสมทบ หรือเงินเพิ่ม ให้ผู้รับเหมาช่วงในลำดับถัดขึ้นไปหากมีตลอดสาย จนถึงผู้รับเหมาช่วงชั้นต้นมิใช่ นายจ้างร่วมรับผิดชอบกับผู้รับเหมาช่วง ซึ่งเป็นนายจ้างในการจ่ายเงินทดแทน เงินสมทบ หรือเงินเพิ่มเติม</p> <p>ให้ผู้รับเหมาช่วงชั้นต้นหรือผู้รับเหมาช่วงซึ่งมิใช่ นายจ้างที่ได้จ่ายเงินทดแทนเงินสมทบ หรือเงินเพิ่ม มีสิทธิ <u>ไล่เบียด</u> เอาแก่นายจ้างและบรรดาผู้รับเหมาช่วงอื่นหากมีตลอดสายในเงินทดแทน เงินสมทบหรือเงินเพิ่ม ที่ได้จ่ายให้แก่ลูกจ้างหรือสำนักงาน</p>		
<p>มาตรา 11 วรรคสองให้ผู้ประกอบกิจการ หรือผู้รับเหมาค่าแรงซึ่งมิใช่ นายจ้างที่ได้จ่ายเงิน ทดแทน เงินสมทบ หรือเงินเพิ่ม มีสิทธิ <u>ไล่เบียด</u> เอาแก่นายจ้างและบรรดาผู้รับเหมาค่าแรงอื่นหากมีตลอดสายในเงินทดแทน เงินสมทบ หรือเงินเพิ่มที่ได้จ่ายให้แก่ลูกจ้างหรือสำนักงาน</p>		
<p>พรบ.ล้มละลาย 2483 มาตรา 90/27 เจ้าหนี้อาจขอรับชำระหนี้ในการฟื้นฟูกิจการได้ ถ้ามูลแห่งหนี้ได้เกิดขึ้นก่อนวันที่ศาลมีคำสั่งให้ฟื้นฟูกิจการ แม้ว่าหนี้นั้นยังไม่ได้ถึงกำหนดชำระหรือมีเงื่อนไขก็ตาม เว้นแต่หนี้ที่เกิดขึ้นโดยฝ่าฝืนข้อห้ามตามกฎหมาย หรือศีลธรรมอันดีหรือหนี้ที่จะฟ้องร้องให้บังคับคดีไม่ได้</p>		

<p>วรรคสองผู้ซึ่งมีสิทธิขอรับชำระหนี้ตามมาตรา 101 อาจยื่นคำขอรับชำระหนี้ในการฟื้นฟูกิจการสำหรับจำนวนที่ตนอาจใช้สิทธิ<u>ไล่เบียด</u>ในเวลาภายหลังหน้าได้ เว้นแต่เจ้าหนี้ได้ใช้สิทธิขอรับชำระหนี้ไว้เต็มจำนวนแล้ว</p>		
<p>มาตรา 101 ถ้าลูกหนี้ร่วมบางคนถูกพิทักษ์ทรัพย์ ลูกหนี้ร่วมคนอื่นอาจยื่นคำขอรับชำระหนี้สำหรับจำนวนที่ตนอาจใช้สิทธิ<u>ไล่เบียด</u>ในเวลาภายหลังหน้าได้ เว้นแต่เจ้าหนี้ได้ใช้สิทธิขอรับชำระหนี้ไว้เต็มจำนวนแล้ว</p> <p>บทบัญญัติในวรรคก่อนให้ใช้บังคับแก่ผู้ค้าประกัน ผู้ค้าประกันร่วมหรือบุคคลที่อยู่ในลักษณะเดียวกันนี้โดยอนุโลม</p>		
<p>พรบ. วัตถุประสงค์ราย 2535 มาตรา 68 ผู้ที่ต้องรับผิดชอบตามมาตรา 63 มาตรา 64 มาตรา 65 หรือมาตรา 66 ที่ได้ชำระค่าสินไหมทดแทนให้แก่ผู้เสียหายแล้ว ย่อมมีสิทธิ<u>ไล่เบียด</u>เอาจากผู้ซึ่งส่งมอบวัตถุประสงค์รายให้แก่ตนหรือแก่ผู้ซึ่งทำงานให้แก่ตน และบรรดาผู้ที่มีส่วนในการส่งมอบวัตถุประสงค์รายดังกล่าวในลำดับต่าง ๆ ถัดขึ้นไปคนหนึ่งคนใดหรือหลายคนก็ได้ไปจนถึงผู้ผลิต โดยต้องใช้สิทธิ<u>ไล่เบียด</u>ภายในสามปีนับแต่วันที่ตนได้ชำระค่าสินไหมทดแทน แต่ถ้าผู้สิทธิ<u>ไล่เบียด</u>นั้นเป็นผู้ที่จงใจหรือประมาทเลินเล่อทำให้เกิดการละเมิดขึ้น ผู้นั้นจะมีสิทธิ<u>ไล่เบียด</u>เฉพาะส่วนที่เกินจากความรับผิดชอบโดยเฉพาะของตนเท่านั้น</p>		
<p>พรบ. แร่ 2510 มาตรา 88/13 ในกรณีที่ดินบริเวณใดในเขตเหมืองแร่ของประทานบัตรทำเหมืองได้ดินทรุดตัวลง จนเป็นเหตุให้เกิดความเสียหายแก่บุคคล ทรัพย์สิน หรือ</p>		

<p>สิ่งแวดล้อมให้นำหลักความรับผิดชอบไปนี้มาใช้บังคับกับความเสียหายทั้งปวงที่เกิดขึ้น</p> <p>(1) ให้สันนิษฐานไว้ก่อนว่า การทรวอดตัวของพื้นดินนั้นเกิดขึ้นจากการทำเหมืองได้ดิน</p> <p>(2) หากเป็นที่ยุติว่าการทำเหมืองได้ดินเป็นต้นเหตุแห่งการทรวอดตัวของพื้นที่ดินนั้น</p> <p>ให้ผู้ถือประทานบัตรทำเหมืองได้ดินและหน่วยงานของรัฐผู้รับผิดชอบในการตรวจสอบการทำเหมืองร่วมกันรับผิดชอบผู้เสียหายในทุกกรณี และหากหน่วยงานของรัฐดังกล่าวได้ชดใช้ค่าเสียหายให้แก่ผู้เสียหายแล้วให้ใช้สิทธิ<u>ไล่เบียด</u>ต่อผู้ถือประทานบัตรทำเหมืองได้ดินได้</p>		
<p>พรบ.ประกันสุขภาพแห่งชาติมาตรา 42 ในกรณีที่ผู้รับบริการได้รับความเสียหายที่เกิดขึ้นจากการรักษาพยาบาลของหน่วยบริการ โดยหาผู้กระทำผิดได้แต่ยังไม่ได้รับค่าเสียหายภายในระยะเวลาอันสมควรตามมาตรา 41 เมื่อสำนักงานได้จ่ายเงินช่วยเหลือเบื้องต้นให้แก่ผู้รับบริการไปแล้ว</p> <p>สำนักงานมีสิทธิ<u>ไล่เบียด</u>เอาแก่ผู้กระทำผิดได้</p>		

ประวัติผู้เขียนวิทยานิพนธ์

นางสาวปณณัฏฐิศา ต่วนสวัสดิ์ เกิดวันที่ 21 ตุลาคม 2523 จบการศึกษา
นิติศาสตรบัณฑิตเกียรตินิยมจากจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เมื่อปีการศึกษาที่ 2544 เป็นเนติ
บัณฑิตไทยสมัยที่ 55 ปีการศึกษาที่ 2545 และเข้าศึกษานิติศาสตรมหาบัณฑิต ณ จุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัยเมื่อปีการศึกษาที่ 2546 และจบการศึกษานิติศาสตรมหาบัณฑิต ณ จุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัยเมื่อปีการศึกษาที่ 2549 และจบการศึกษานิติศาสตรมหาบัณฑิต ณ จุฬาลงกรณ์

ประวัติผู้เขียนวิทยานิพนธ์

นางสาวปณณณ์ลลิตา ต่วนสวัสดิ์ เกิดวันที่ 21 ตุลาคม 2523 จบการศึกษานิติศาสตรบัณฑิตเกียรตินิยมจากจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เมื่อปีการศึกษาที่ 2544 เป็นเนติบัณฑิตไทยสมัยที่ 55 ปีการศึกษาที่ 2545 และเข้าศึกษานิติศาสตรมหาบัณฑิต ณ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยเมื่อปีการศึกษาที่ 2546 และจบการศึกษานิติศาสตรมหาบัณฑิต ณ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยเมื่อปีการศึกษาที่ 2549